

Wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 30 stycznia 2013 r.

III KK 213/12

Przewodniczący: Sędzia SN Jacek Sobczak (sprawozdawca).

Sędziowie: SN Włodzimierz Wróbel, SA del. do SN Jacek Błaszczyk.

Przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy.

Sąd Najwyższy w sprawie A. L. K. skazanego z art. 107 kw po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 30 stycznia 2013 r., kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich od wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 kwietnia 2011 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia A. L. K.,
- 2) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 11 kwietnia 2011 r., uznał obwinionego A. L. K. winnym tego, że: w okresie od 1 marca 2010 r. do 22 lutego 2011 r. przy ul. W. 5A w C. stukając do drzwi i upominając się zwrotu zadłużenia 2 złośliwie niepokoił A. P., tj. popełnienia czynu z art. 107 kw. i wymierzył mu karę nagany, orzeczono także o kosztach postępowania.

Przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się 26 kwietnia 2011 r., nie będąc skarżone przez strony.

Rzecznik Praw Obywatelskich wywiódł od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego kasację na korzyść A. L. K. zarzucając rażące i mające wpływ na treść tego orzeczenia naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 kw., polegające na przypisaniu obwinionemu popełnienia czynu opisanego w tym przepisie, pomimo braku w jego działaniu znamion tego wykroczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w i uniewinnienie ww. od popełnienia tego czynu.

Obecny w dniu rozprawy kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej przychylił się do kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie niniejszych rozważań poczynić trzeba kilka uwag ogólnych odnoszących się do wykroczenia stypizowanego w art. 107 kw. Przede wszystkim wskazać należy, że strona przedmiotowa tego czynu polega na złośliwym wprowadzeniu w błąd lub innym złośliwym niepokojeniu w celu dokuczenia innej osobie. Znamię złośliwości oznacza szczególnie nastawienie sprawcy przejawiające się w chęci dokuczenia, zrobienia przykrości, wyprowadzenia z równowagi. Złośliwe niepokojenie w rozumieniu art. 107 kw. to

wzbudzenie niepokoju, obawy, lęku, polegające na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej (np. wysyłanie przykrych listów, głucho dzwoniące telefony, pukanie do drzwi i uciekanie). Zawarte w tym przepisie sformułowanie w celu dokuczenia oznacza, że owo wykroczenie można popełnić tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym.

Tymczasem w przypisanym A. L. K. zachowaniu, czego niestety nie dostrzegł Sąd Rejonowy, próżno szukać elementów nieodzownych i charakteryzujących omawiane wykroczenie. Kontekst sytuacyjny polegający na pukaniu do drzwi i upominaniu się zwrotu zadłużenia nie dawał podstaw do przyjęcia, że zamiarem obwinionego było złośliwie niepokojenie pokrzywdzonej.

Jak trafnie podniósł skarżący synteza opisu czynu przypisanego obwinionemu w przedmiotowej sprawie nie dowiodła ustalenia o działaniu ww. z 3 zamiarem bezpośrednim kierunkowym, co było przecież niezbędne dla kwestii jego odpowiedzialności.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 107 kw. poprzez jego zastosowanie w sytuacji braku podstaw uzasadniających taką decyzję Sądu Rejonowego. Uchybienie powyższe niewątpliwie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Podzielając zasadność zarzutu kasacji należało uchylić zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i uniewinnić A. L. K. od popełnienia przypisanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.